

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 768/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE - KONKURSVERWALTER MANIK k. s., Národná trieda 4, Košice, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA - ADVOKÁT s. r. o., Masarykova 2, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE - KONKURSVERWALTER MANIK k. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2015 doručená sťažnosť ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE - KONKURSVERWALTER MANIK k. s., Národná trieda 4, Košice (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj

„sťažovateľ“), právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA - ADVOKÁT s. r. o., Masarykova 2, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rudolf Manik, PhD., MBA, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že *«sťažovateľ je bývalým správcom [REDAKOVANÉ], pričom za správcu bol ustanovený Okresným súdom Košice I sp. zn. 31 K 35/2014 z 18. 11. 2014. Dňa 16. 2. 2015 bol sťažovateľ Okresným súdom Košice I právoplatným uznesením sp. zn. 31 K 35/2014-84 odvolaný z funkcie správcu [REDAKOVANÉ] v konkurze z dôvodu údajného zmarenia schôdze veriteľov vytyčenej na 19. 5. 2015 (sťažovateľka má zrejme na mysli „vytyčenej na deň 8. 1. 2015“, pozn.) ako závažného porušenia povinnosti správcu. Rovnako bolo predmetným rozhodnutím zrušené uznesenie prvej schôdze veriteľov z 8. 1. 2015 o zvolení zástupcu veriteľov. Zároveň dňa 16. 4. 2015 uznesením sp. zn. 31 K 35/2014 konajúci súd zvolal schôdzu veriteľov úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze na deň 19. 5. 2015. Tieto uznesenia nadobúdajú právoplatnosť deň nasledujúci po dni zverejnenia v Obchodnom vestníku v zmysle § 199, ods. 9 ZoKR.»*

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd v napadnutom uznesení zo 16. februára 2015 zjavne svojvoľne a arbitrárne vykladá ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), v dôsledku čoho bola nezákonne odvolaná z funkcie správcu.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého k závažnému porušeniu povinnosti správcu došlo tým, že nedodržala minimálnu zákonnú 15-dňovú lehotu, ktorú zákon o konkurze a reštrukturalizácii vyžaduje medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov. Podľa tvrdenia sťažovateľky táto zákonná lehota v okolnostiach prípadu dodržaná bola. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že *«správca zvolal schôdzu veriteľov úpadcu na 8. 1. 2015, ale dozaista nie neskoro, ako o tom*

uvažoval konajúci súd, ale s dostatočným predstihom. Táto bola správcom zvolaná podľa zoznamu jeho žiadostí zasielaných na publikáciu do Obchodného vestníka už 18. 12. 2014 teda 21 dní pred konaním schôdze veriteľov! Nemožno dozaista dať za vinu správcovi, že Obchodný vestník zverejnil oznam správcu až 29. 12. 2014 t. j. po 11 dňoch od prijatia žiadosti o publikáciu, technické problémy redakcie Obchodného vestníka podľa nás správcu nemôžu zaťažovať. Všetky ostatné publikácie správcu boli zverejnené v lehote od 3 do maximálne 6 dní (a to aj počas obdobia sviatkov)... Okrem toho skutočnosť, že schôdza veriteľov konaná 8. 1. 2014 bola zvolaná už 18. 12. 2014 je expressis verbis z publikácie Oznámenia o jej zvolaní v Obchodnom vestníku č. 246/2014 zrejme, keďže je toto oznámenie datované práve 18. decembrom 2014. Toto správcu konajúcemu súdu aj oznámil listom z 27. 1. 2015. Zákon č. 7/2005 Z. z. totiž v § 34, ods. 4 uvádza, že lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov nesmie byť kratšia ako 15 dní, čo bolo dodržané; zákon výslovne neuvádza, že rozpätie 15 dní má byť medzi „dňom uverejnenia publikácie v Obchodnom vestníku“ a „dňom jej konania“. Konajúci súd si podľa nás v žiadnom prípade nemôže osobovať právo nejakého extenzívneho výkladu právneho predpisu.».

Sťažovateľka sa z uvedeného dôvodu nestotožňuje s názorom okresného súdu uvedeným v napadnutom uznesení zo 16. februára 2015, podľa ktorého údajné nedodržanie zákonnej 15-dňovej lehoty medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov okresný súd vyhodnotil ako závažné porušenie povinnosti správcu.

Podľa sťažovateľky *„napadnuté rozhodnutie súdu je okrem toho nepreskúmateľné, pretože z neho nevyplýva splnenie povinnosti konajúcim súdom, že pred odvolaním správcu je súd povinný vypočítať veriteľský výbor, ak je zvolený a aspoň 3 zabezpečených veriteľov s najvyšším počtom hlasov. Keďže táto zákonná podmienka splnená vôbec nebola, možno pokladať uznesenie súdu za výslovne nezákonné, pretože postup súdu contra legem je zrejmý z nedodržania § 42, ods. 1 ZoKR teda toho, či si súd splnil povinnosť vypočítania veriteľov v konkurze. Okrem toho v zmysle judikatúry v tomto prípade bolo podľa sťažovateľa viac než vhodné a účelné, aby sa ako správca mohol vyjadriť k svojmu odvolaniu z funkcie...“.*

Podstata druhej námietky sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015 smeruje proti zrušeniu uznesenia prvej schôdze veriteľov o zvolení zástupcu veriteľov z 8. januára 2015, ku ktorému došlo podľa nej v zjavnom rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že „*toto uznesenie bolo vydané totiž na návrh údajného veriteľa [REDAKOVANÉ] z 20. 1. 2015, ktorý však bol podaný po uplynutí zákonnej 5-dňovej lehoty odo dňa konania schôdze veriteľov konanej 8. 1. 2014 v zmysle § 35, ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. Okrem toho tento veriteľ nebol ani na schôdzi veriteľov prítomný, čím nebola splnená podmienka uplatnenia odôvodnenej námietky veriteľom na predmetnej schôdzi. Na tieto skutočnosti sme konajúci súd upozornili písomne dňa 26. 1. 2015, kde sme z predmetných dôvodov žiadali spomenutý návrh údajného veriteľa zamietnuť. O existencii postavenia veriteľa možno navyše pochybovať s ohľadom na skutočnosť, že v konkurznom spise na súde sa nenachádzajú žiadne prihlášky veriteľov rovnako ako v správcomskom spise, preto je relevantná aj námietka aktívnej legitimácie veriteľa. Doposiaľ totiž nebol správcom doručený napriek jeho písomnej urgencii z 19. 1. 2015 správcomský spis ani prihlášky veriteľov úpadcu zo strany bývalého správcu [REDAKOVANÉ]. Tento bývalý správca navyše zvolal 1. schôzdu veriteľov na 3. 11. 2014, o jej výsledkoch však nemáme vedomosť. Aktívne tak mal vystupovať v predmetnom konaní súd a to vrátane zvolania schôdze veriteľov ex offio i nahradenia veriteľského výboru resp. zástupcu veriteľov svojou pôsobnosťou ako príslušný orgán.“.*

Sťažovateľka tvrdí, že „*pre takýto vyššie spomenutý postup súdu neexistuje žiaden zákonný dôvod a náprava rozhodnutia je skutočne možná iba v intenciách jeho ústavnoprávnej ochrany...“.*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*Základné právo spoločnosti ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE KONKURSVERWALTER MANIK k. s. na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivý proces podľa čl. 46, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... uznesením Okresného súdu Košice I zo 16. 2. 2015 sp. zn. 31 K 35/2014- 84 porušené bolo.*

Zrušujú sa uznesenie Okresného súdu Košice I zo 16. 2. 2015 sp. zn. 31 K 35/2014-84 a uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 16. 4. 2015 sp. zn. 31 K 35/2014.

Spoločnosti ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE - KONKURSVERWALTER MANIK k. s. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 663,88 €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť jej do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

Spoločnosti ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE - KONKURSVERWALTER MANIK k. s. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 99,76 € za 2 úkony právnej pomoci á 41,49 € a 2 x režijný paušál á 8,39 €, ktorú je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 2 mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia. “

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uložil okresnému súdu, aby vydal „dočasné opatrenie, ktorým pozastavuje sa vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 16. 4. 2015 sp. zn. 31 K 35/2014 o zvolaní schôdze veriteľov úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze... vytyčenej na 19. mája 2015 a ukladá sa Okresnému súdu Košice I zdržať sa zvolávania schôdze veriteľov úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze... až do skončenia konania o ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde SR“.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd prípisom z 11. mája 2015 požiadal okresný súd o vyjadrenie k sťažnosti. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 21. mája 2015 (1 SprV/195/2015) doručenom ústavnému súdu 29. mája 2015 okrem iného uvádza:

„Okresný súd Košice I unesením zo dňa 16. 2. 2015 č. k. 31K/35/2014-84 odvolal správcu podstaty ADMINISTRATEUR JUDICIAIRE KONKURSVERWALTER MANIK, k. s. z dôvodu, že zistil, že prvá schôdza veriteľov zvolaná ustanoveným správcom sa konala dňa 8. 1. 2015, teda ešte pred uplynutím zákonnej 15 dňovej lehoty v zmysle ust. § 34 ods. 4 ZKR a dospel k záveru, že tu neboli dôvody, aby schôdza veriteľov mohla hlasovať o voľbe zástupcu veriteľov.

Následne tunajší súd uznesením zo dňa 16. 2. 2015 č. k. 31K/35/2014 zvolal schôdzu veriteľov za účelom ustanovenia nového správcu podstaty na deň 19. 5. 2015 a schôdza veriteľov sa dňa 19. 5. 2015 uzniesla na ustanovení nového správcu [REDACTED], so sídlom kancelárie [REDACTED].

Podľa vyjadrenia zákonného sudcu [REDACTED] sudcu Okresného súdu Košice I podľa ust. § 34 ods. 4 ZKR, schôdza veriteľov sa zvoláva uverejnením oznámenia v obchodnom vestníku; lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov nesmie byť kratšia ako 15 dní. V danom prípade bolo oznámenie o zvolaní schôdze veriteľov uverejnené v obchodnom vestníku č. 246/2014 zo dňa 29. 12. 2014 a prvá schôdza veriteľov sa konala dňa 8. 1. 2015, teda ešte pre uplynutím 15 dňovej zákonnej lehoty v zmysle ust. § 34 ods. 4 ZKR.

Na základe vyššie uvedeného, keďže správca podstaty v danom prípade nedodrжал zákonnú 15 dňovú lehotu medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov, súd zrušil uznesenia prijaté na prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 8. 1. 2015 a zároveň odvolal správcu podstaty z funkcie. K odvolaniu správcu podstaty došlo z dôvodu, že takéto konanie správcu sa podľa právneho názoru konajúceho sudcu považuje za závažné porušenie povinnosti správcu.“

K vyjadreniu predsedu okresného súdu je pripojené písomné vyjadrenie zákonného sudcu k vecnej stránke sťažnosti sťažovateľky, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„K vyjadreniu sťažovateľa týkajúceho konania sa schôdze veriteľov, kde uviedol, že schôdza veriteľov bola správcom zvolaná podľa zoznamu jeho žiadostí zasielaných na publikáciu do Obchodného vestníka už 18. 12. 2014, teda 21 dní pred konaním schôdze veriteľov, súd uvádza, že v zmysle ust. § 34 ods. 4 zákona č. 7/2005, schôdza veriteľov sa zvoláva uverejnením oznámenia v Obchodnom vestníku; lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov nesmie byť kratšia ako 15 dní. Oznámenie o zvolaní schôdze veriteľov musí obsahovať miesto, čas a predmet rokovania schôdze veriteľov. Aj napriek tvrdeniu sťažovateľa, že oznámenie o zvolaní schôdze je datované práve 18. 12. 2014, súd sa musí riadiť zákonnou úpravou, ktorá presne špecifikuje, že schôdza veriteľov sa zvoláva uverejnením oznámenia v Obchodnom vestníku. V tomto prípade nie je rozhodujúce, aký dátum je uvedený na predmetnom oznámení o zvolaní schôdze, ale kedy bolo toto

oznámenie uverejnené v Obchodnom vestníku. V tomto prípade bolo oznámenie o zvolaní schôdze uverejnené v Obchodnom vestníku č. 246/2014 zo dňa 29. 12. 2014 a prvá schôdza veriteľov sa konala dňa 08. 01. 2015, teda ešte pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty, v zmysle ust. § 34 ods. 4 ZKR.

K vyjadreniu sťažovateľa, že údajné nedodržanie zákonnej 15-dňovej lehoty súd arbitrárne vyhodnotil ako závažné porušenie povinností správcu, súd uvádza, že povinnosť zvolať schôdzu veriteľov a zabezpečiť riadne vedenie schôdze veriteľov je jednou zo základných povinností správcu. Nakoľko správca v uvedenom prípade nedodrжал zákonnú 15-dňovú lehotu medzi zvolaním a konaním schôdze a zvolal schôdzu na deň 08. 01. 2015, teda skôr ako predmetná lehota uplynula a konanie prvej schôdze veriteľov pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty mohlo mať vplyv na jej konanie a na výsledok hlasovania na tejto schôdzi, súd zrušil uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 8. 1. 2015, ktorým schôdza veriteľov zvolila zástupcu veriteľov a zároveň odvolal správcu z funkcie správcu.

Z vyššie uvedeného súd považuje takéto konanie správcu za závažné porušenie povinností správcu.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, pretože z neho nevyplýva splnenie povinnosti konajúcim súdom, že pred odvolaním správcu je súd povinný vypočítať veriteľský výbor, ak je zvolaný a aspoň 3 zabezpečených veriteľov s najvyšším počtom hlasov. Sťažovateľ uvádza, že nakoľko takáto podmienka nebola splnená vôbec, možno predpokladať uznesenie súdu za výslovne nezákonné. K uvedenému súd uvádza, že podľa ust. § 200 ods. 2 ZKR, ak podľa tohto zákona môže súd rozhodnúť až po vypočutí určitej osoby, môže súd od jej vypočutia upustiť, ak sa zdržuje v cudzine alebo hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Súd môže postupovať rovnako, ak pobyt tejto osoby nie je známy.

Z dôvodu, že správca konkurznej podstaty [REDACTED] bol vyčiarknutý zo zoznamu správcov konkurznej podstaty a tým mu vo vykonaní prvej schôdze veriteľov bránila zákonná prekážka a teda táto prvá schôdza bola zmarená, súd správcu odvolal a keďže hrozilo nebezpečenstvo z omeškania ustanovil nového správcu: Administrateur Judiciaire Konkursverwalter Manik k. s., ktorý bol povinný riadne a včas zvolať a viesť prvú schôdzu veriteľov.

Rovnako potom, čo bolo súdom zistené, že správca: *Administrateur Judiciaire Konkursverwalter Manik k. s. tým*, že zvolal schôdzu na deň 08. 01. 2015, teda skôr ako predmetná lehota uplynula a pretože konanie prvej schôdze veriteľov pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty mohlo mať vplyv na jej konanie a na výsledok hlasovania na tejto schôdzi a týmto správca závažne porušil povinnosti správcu - súd odvolal tohto správcu - bez vypočutia aspoň troch nezabezpečených veriteľov - z funkcie správcu práve s poukazom na ust. § 200 ods. 2 ZKR a zároveň zrušil uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov konanej dňa 8. 1. 2015, ktorým schôdza veriteľov zvolila zástupcu veriteľov.

Vzhľadom na doterajší priebeh konkurzného konania, ktoré má tiež prebiehať bez zbytočných prietáhov, má súd za to, že i danom prípade pri odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu bolo na mieste použiť ust. § 200 ods. 2 ZKR z dôvodu nebezpečenstva omeškania. Novo ustanovený správca podstaty úpadcu má totiž v konkurznom konaní celý rad zákonom stanovených povinností, od splnenia ktorých závisí zdarný priebeh konkurzného konania.

K druhému výroku napadnutého uznesenia, ktorým bolo zrušené uznesenie prvej schôdze veriteľov o zvolení zástupcu veriteľov z 08. 01. 2015 sťažovateľ uviedol, že ho súd zjavne vydal v priamom rozpore so ZKR. Taktiež uviedol, že predmetné uznesenie bolo vydané na návrh veriteľa [REDACTED], ktorý však bol podaný po uplynutí zákonnej 5-dňovej lehoty odo dňa konania schôdze veriteľov konanej dňa 08. 01. 2015.

Súd k uvedenému uvádza, že súd je povinný v zmysle ust. § 41 ZKR skúmať dodržiavanie povinnosti správcom aj *ex offio* a nie len na námietky niektorého z veriteľov.

Vzhľadom na vyššie uvedené opísanie skutočností predchádzajúcich rozhodnutiu súdu súd má za to, že rozhodoval v zmysle ZKR. “

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danej veci všeobecného súdu) alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho

pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci možno uvažovať spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, I. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Uvedené právne východiská uplatnil ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015, ktorým bolo zrušené uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov konanej 8. januára 2015 a sťažovateľka bola odvolaná z funkcie správcu podstaty. Sťažovateľka namieta, že všeobecný súd (okresný súd) použil svojvoľný a arbitrárny výklad relevantných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (§ 34 ods. 4 a § 42 ods. 1).

Ústavný súd pripomína, že výklad ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii patrí v zásade do výlučnej právomoci všeobecného súdu. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Zo sťažnosti, z jej listín a vyžiadaného spisu ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Okresný súd uznesením sp. zn. 31 K 35/2014 z 28. júla 2014 vyhlásil na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), konkurz, za správcu ustanovil [REDAKOVANÉ], a podľa § 106 zákona o konkurze a reštrukturalizácii uznal konkurz za malý.

2. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený 6. augusta 2014 [uznesenie okresného súdu sp. zn. 31 K 35/2014 z 28. júla 2014 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 149/2014 z 5. augusta 2014 (§ 199 ods. 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii)].

3. V Obchodnom vestníku č. 179/2014 z 19. septembra 2014 správca zvolal prvú schôdzu veriteľov na 3. november 2014 v kancelárii správcu.

4. Písomným podaním doručeným okresnému súdu 3. novembra 2014 [REDAKOVANÉ] požiadal o odvolanie z funkcie správcu z dôvodu, že bol vyčiarknutý ako osoba zo zoznamu správcov a nie je ďalej spôsobilý vykonávať správcovské činnosti a ani zorganizovať schôdzu veriteľov. Správca zároveň pripojil aj rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 1471/2010/52/SKP-I z 2. októbra 2014, ktorým sa [REDAKOVANÉ] vyčiarkuje zo zoznamu správcov. Prvá schôdza veriteľov, ktorá sa mala konať 3. novembra 2014, sa z uvedených dôvodov nekonala.

5. Uznesením sp. zn. 31 K 35/2014 z 18. novembra 2014 okresný súd odvolal správcu [REDAKOVANÉ] a sťažovateľku ustanovil za nového správcu podstaty. Na základe predmetného uznesenia zverejneného v Obchodnom vestníku č. 225/2014 z 25. novembra 2014 začala sťažovateľka vykonávať svoju funkciu.

6. V druhej písomnej správe doručenej okresnému súdu 30. decembra 2014 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že 29. decembra 2014 bolo v Obchodnom vestníku č. 246/2014 zverejnené jej oznámenie z 18. decembra 2014 o zvolaní schôdze veriteľov na 8. január 2015.

7. Dňa 9. januára 2015 sťažovateľka doručila okresnému súdu zápisnicu z prvej schôdze veriteľov konanej 8. januára 2015 podľa § 35 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Z tejto zápisnice vyplýva, že prvá schôdza veriteľov bola uznášaniaschopná, keďže bol prítomný jeden veriteľ, za zástupcu veriteľov bol zvolený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zástupca veriteľov“). Z obsahu zápisnice taktiež vyplýva, že nebol podaný návrh na ustanovenie nového správcu.

8. Dňa 20. januára 2015 faxovou správou a 21. januára 2015 poštou bol okresnému súdu doručený návrh veriteľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], aby z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty pre konanie prvej schôdze veriteľov zrušil uznesenia prvej schôdze veriteľov konanej 8. januára 2015, ako aj uznesenia prvého zasadnutia správcu úpadcu so zástupcom veriteľov konaného 8. januára 2015. Predmetný návrh bol zaslaný aj k rukám sťažovateľky.

9. Sťažovateľka sa k návrhu veriteľa [REDAKOVANÉ] vyjadrila v prípise z 26. januára 2015, doručenom okresnému súdu 26. januára 2015, v ktorom tvrdí, že *«tento návrh bol podaný po uplynutí zákonnej 5-dňovej lehoty odo dňa konania schôdze veriteľov konanej 8. 1. 2014 (sťažovateľka má zrejme na mysli „8. 1. 2015“, pozn.) v zmysle § 35 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. Okrem toho tento veriteľ nebol ani na schôdzi veriteľov prítomný, čím nebola splnená podmienka uplatnenia odôvodnenej námietky veriteľom na predmetnej schôdzi Z uvedených dôvodov žiadam návrh veriteľa zamietnuť.»*. Svoje stanovisko sťažovateľka doplnila okresnému súdu v prípise z 27. januára 2015 (doručenom okresnému súdu v ten istý deň, t. j. 27. januára 2015), v ktorom k návrhu veriteľa [REDAKOVANÉ] uviedla, že *„schôdza veriteľov konaná 8. 1. 2014 bola zvolaná*

už 18. 12. 2014 ako je to aj z publikácie Oznámenia o jej zvolaní v Obchodnom vestníku č. 246/2014 zrejme...“.

10. Okresný súd napadnutým uznesením zo 16. februára 2015 zrušil uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov konanej v prerokúvanej veci 8. januára 2015, ktorým schôdza veriteľov zvolila zástupcu veriteľov, na základe návrhu veriteľa [REDAKOVANÉ], odvolal sťažovateľku z funkcie správcu podstaty a uložil jej povinnosť, aby novému správcovi podstaty bezodkladne po jeho ustanovení predložila podrobnú správu o svojej činnosti a poskytla mu potrebnú súčinnosť.

Podstata právneho názoru okresného súdu v predmetnej veci je vyjadrená v odôvodnení napadnutého uznesenia takto:

„Novo ustanovený správca... oznámením zo dňa 18. 12. 2014, uverejneným v Obchodnom vestníku č. 246/2014 dňa 29. 12. 2014 zvolal schôdzu veriteľov na deň 08. 01. 2015.

Zo zápisnice z prvej schôdze veriteľov zo dňa 08. 01. 2015 vyplýva, že na prvej schôdzi veriteľov sa zúčastnil správca a [REDAKOVANÉ] v zastúpení [REDAKOVANÉ]. Správca skonštatoval, že schôdza veriteľov je uznášaniaschopná, keďže bol prítomný jeden z 5 veriteľov úpadcu prihlásených do konkurzu. Správca po prednesení správy o činnosti správcu a stave konkurzného konania pristúpil k ďalšiemu bodu programu, k voľbe zástupcu veriteľov. Následne sa pristúpilo k hlasovaniu o jeho zvolení, pričom bolo jednomyseľne (za hlasovalo 100 % prítomných veriteľov) prijaté uznesenie, ktorým schôdza veriteľov zvolila za zástupcu veriteľov [REDAKOVANÉ]. Na prvej schôdzi veriteľov nebol podaný návrh na ustanovenie nového správcu a keďže nebola podaná žiadna námietka k vyššie prijatému uzneseniu, správca schôdzu ukončil. Oznam o zvolaní schôdze veriteľov bol uverejnený v Obchodnom vestníku č. 246/2014 zo dňa 29. 12. 2014. S poukazom na zápisnicu zo schôdze veriteľov zo dňa 08. 01. 2015 a oznam o zvolaní schôdze veriteľov nebola dodržaná 15-dňová zákonná lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov.

Podľa ust. § 33 ZKR, na účely zistenia stanovísk veriteľov prihlásených pohľadávok, voľby a odvolávania členov veriteľského výboru a výmeny správcu sa počas konkurzu

zvolávajú schôdze veriteľov. Na účely výkonu svojich práv v konkurze si veritelia zistených nezabezpečených pohľadávok... volia na schôdzi veriteľov veriteľský výbor.

Podľa ust. § 34 ods. 4 ZKR, schôdza veriteľov sa zvoláva uverejnením oznámenia v Obchodnom vestníku; lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov nesmie byť kratšia ako 15 dní. Oznámenie o zvolaní schôdze veriteľov musí obsahovať miesto, čas a predmet rokovania schôdze veriteľov.

Podľa ust. § 35 ods. 2 ZKR, právo zúčastniť sa na schôdzi veriteľov má každý veriteľ prihlásenej pohľadávky. Predseda schôdze môže povoliť účasť na schôdzi veriteľov aj úpadcovi, štatutárnemu orgánu alebo členovi štatutárneho orgánu úpadcu alebo zákonnému zástupcovi úpadcu. Na požiadanie predsedu schôdze sú tieto osoby povinné sa na schôdzi veriteľov zúčastniť a odpovedať na otázky predsedu schôdze.

Podľa ust. § 35 ods. 3 ZKR, schôdza veriteľov je uznášaniaschopná, ak je prítomný aspoň jeden veriteľ oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať. Schôdza veriteľov sa uznáva nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov. Ak ide o voľbu alebo odvolanie člena veriteľského výboru, schôdza veriteľov sa uznáva nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných nezabezpečených veriteľov.

Podľa ust. § 35 ods. 5 ZKR, predmetom hlasovania schôdze veriteľov môže byť len záležitosť uvedená v oznámení o jej zvolaní. O inej záležitosti môže schôdza veriteľov hlasovať len za prítomnosti a so súhlasom všetkých veriteľov oprávnených na schôdzi veriteľov hlasovať.

Podľa ust. § 35 ods. 6 ZKR, o priebehu schôdze veriteľov predseda schôdze spíše zápisnicu. Zápisnica obsahuje zoznam prítomných veriteľov, opis priebehu schôdze veriteľov, znenia uznesení prijatých schôdzou veriteľov spolu s výsledkami hlasovania, námietky uplatnené proti týmto uzneseniam z dôvodu ich rozporu so zákonom a podpis predsedu schôdze veriteľov. Odpis zápisnice predseda schôdze veriteľov najneskôr nasledujúci pracovný deň po konaní schôdze veriteľov doručí súdu alebo správcovi; odpis zápisnice je predseda schôdze veriteľov povinný podpísať.

Podľa ust. § 35 ods. 8 ZKR, každý veriteľ oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať sa môže do piatich dní od skončenia schôdze veriteľov domáhať, aby súd zrušil uznesenie schôdze veriteľov, ak uplatnil na schôdzi veriteľov do zápisnice odôvodnenú námietku rozporu prijatého uznesenia so zákonom; uznesenie možno napadnúť len dôvodmi

uvedenými v námietke. Ak je uznesenie schôdze veriteľov v rozpore so zákonom, súd uznesenie schôdze veriteľov do siedmich dní od doručenia návrhu zruší, inak návrh na jeho zrušenie v rovnakej lehote zamietne. Do rozhodnutia vo veci môže súd aj bez návrhu účinky uznesenia schôdze veriteľov pozastaviť.

Z dôvodu, že súd zistil, že prvá schôdza veriteľov zvolaná ustanoveným správcom prostredníctvom Obchodného vestníka č. 246/2014 zo dňa 29. 12. 2014 sa konala dňa 08. 01. 2015, teda ešte pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty, v zmysle ust. § 34 ods. 4 ZKR, došiel k záveru, že tu neboli dôvody, aby schôdza veriteľov mohla hlasovať o voľbe zástupcu veriteľov. Povinnosť zvolať schôdzu veriteľov a zabezpečiť riadne vedenie schôdze veriteľov je jednou zo základných povinností správcu. Nakoľko správca v uvedenom prípade nedodrжал zákonnú 15-dňovú lehotu medzi zvolaním a konaním schôdze a zvolal schôdzu na deň 08. 01. 2015, teda skôr ako predmetná lehota uplynula, zmaril tým jej konanie. Súd považuje zmarenie konania schôdze veriteľov za závažné porušenie povinností správcu, a preto s poukazom na ust. § 41 ods. 2 ZKR súd správcu odvolal z funkcie. Súd na základe uvedeného taktiež zrušil uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov, ktorým si schôdza veriteľov zvolila za zástupcu veriteľov [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na podanie veriteľa [REDAKOVANÉ] došiel súd k záveru, že konanie prvej schôdze veriteľov pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty mohlo mať vplyv na jej konanie a na výsledok hlasovania na tejto schôdzi.“

Ústavný súd v medziach svojej právomoci preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a došiel k záveru, že uznesenie sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015 je z ústavného hľadiska udržateľné, keďže sťažovateľkou formulované námietky nemajú takú relevanciu, aby ústavný súd na ich základe mohol svojím rozhodnutím vstúpiť do výsledkov napadnutého konania.

Namietaná arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015 má podľa sťažovateľky vyplývať z nesprávneho a nezákonného výkladu a aplikácie relevantných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii uplatnených v jej veci okresným súdom, ktorý ju podľa nej nezákonne odvolal z funkcie

správcu z dôvodu závažného porušenia povinnosti správcu pre údajné nedodržanie zákonnej 15-dňovej lehoty medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov a zrušil uznesenie prvej schôdze veriteľov z 8. januára 2015 o zvolení zástupcu veriteľov.

Sťažovateľka uvádza, že prvú schôdzu veriteľov zvolala s dostatočným časovým predstihom. Svoje tvrdenie opiera o skutočnosť, že jej žiadosť o zverejnenie zvolania prvej schôdze veriteľov bola do Obchodného vestníka odoslaná už 18. decembra 2014, teda 21 dní pred dňom jej konania (8. januára 2015). Ďalej uvádza, že Obchodný vestník zverejnil jej oznam až 29. decembra 2014, t. j. po 11 dňoch od prijatia žiadosti o publikáciu, z čoho viní Obchodný vestník kvôli jeho technickým problémom. Tiež uvádza svoju prax, podľa ktorej boli všetky jej ostatné publikácie ako správcu zverejnené v Obchodnom vestníku v lehote od 3 maximálne 6 dní (a to aj počas obdobia sviatkov).

Podľa § 34 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii schôdza veriteľov sa zvoláva uverejnením oznámenia v Obchodnom vestníku; lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov nesmie byť kratšia ako 15 dní. Oznámenie o zvolaní schôdze veriteľov musí obsahovať miesto, čas a predmet rokovania schôdze veriteľov.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 200/2011 Z. z. o Obchodnom vestníku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o Obchodnom vestníku“) vydavateľ zverejní údaje do piatich pracovných dní odo dňa, keď mu prišla informácia o zaplatení správneho poplatku.

Podľa § 5 ods. 2 zákona o Obchodnom vestníku ak zverejnenie údajov nepodlieha poplatkovej povinnosti, vydavateľ zverejní údaje do piatich pracovných dní odo dňa doručenia žiadosti.

Podľa § 203a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Podľa odseku 2 citovaného zákona ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, posledný deň lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň.

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že ak sťažovateľka svoju žiadosť o zverejnenie zvolania prvej schôdze veriteľov elektronicky odoslala 18. decembra 2014, posledný piaty pracovný deň lehoty, ktorý mal Obchodný vestník ako vydavateľ na zverejnenie údajov odo dňa ich doručenia, uplynul až 30. decembra 2015 [keď prvý pracovný deň pripadol na 19. december 2015 (piatok), druhý a tretí pracovný deň pripadol až na 22. december 2015 (pondelok) a na 23. december 2015 (utorok), štvrtý pracovný deň pripadol po vianočných sviatkoch a nasledujúcej sobote a nedeli až na 29. december 2015 (pondelok) a posledný piaty pracovný deň pripadol na 30. december 2015 (utorok)]. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že Obchodný vestník nepochybil, keď v danej veci zverejnil oznam sťažovateľky o zvolaní prvej schôdze veriteľov až 29. decembra 2015 (na štvrtý deň lehoty). Podľa názoru ústavného súdu je preto záver okresného súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015, že nebola dodržaná 15-dňová zákonná lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd neaplikoval § 34 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii arbitrárne. Okresný súd v danej veci pri svojom rozhodovaní posúdil všetky relevantné skutočnosti týkajúce sa zvolania prvej schôdze veriteľov sťažovateľkou (správcou). Predovšetkým považoval za podstatnú tú skutočnosť, že správca nedodržaním 15-dňovej lehoty medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov zmaril jej konanie, a tým aj možnosť schôdze veriteľov hlasovať o voľbe zástupcu veriteľov (konanie prvej schôdze veriteľov pred uplynutím zákonnej 15-dňovej lehoty mohlo mať vplyv na výsledok hlasovania na tejto schôdzi). Takéto konanie správcu okresný súd považoval za závažné porušenie povinnosti správcu, čo bolo dôvodom pre jeho odvolanie z funkcie podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii [z dôvodu hroziaceho nebezpečenstva z omeškania v zmysle § 200 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj bez vypočutia veriteľov (zabezpečení veriteľa v konkurze neboli a súd zrušil uznesenie o zvolení zástupcu veriteľov), pretože opačný výklad by spôsobil to, že súd by nemohol rozhodnúť o odvolaní správcu, aj keby boli dané akékoľvek vážne dôvody]. Postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorým súbežne zrušil uznesenie prijaté na prvej schôdzi veriteľov, ktorým schôdza veriteľov zvolila zástupcu veriteľov, bol len

logickým dôsledkom poskytnutia ochrany základným právam účastníkov predmetného konkurzného konania (veriteľov oprávnených hlasovať na schôdzi veriteľov, pozn.), a preto ho ústavný súd z ústavného hľadiska považuje za akceptovateľný. Navyše ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľka sa opakovane vyjadrovala (prípisom z 26. januára 2015 a z 27. januára 2015) k návrhu veriteľa [REDAKOVANÉ] na zrušenie uznesenia z prvej schôdze veriteľov z 8. januára 2015 a k nedodržaniu zákonnej lehoty pre konanie prvej schôdze veriteľov, pre ktorú ju okresný súd odvolal z funkcie správcu. Ústavný súd preto ani vo vzťahu k tejto námietke nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vo vzťahu k sťažovateľkou tvrdnému záujmu na stabilite správcu ústavný súd uvádza, že tento záujem vyjadrený aj v dôvodovej správe k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii je zvýraznený taxatívne vypočítanými dôvodmi na odvolanie správcu obsiahnutými v § 42 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, resp. pre jeho výmenu podľa § 36 ods. 1 citovaného zákona. Z takto vymedzeného záujmu na stabilite pôsobenia správcu ale nemožno odvodiť jeho oprávnenie rozhodovať podľa vlastného uváženia o termíne zvolania schôdze veriteľov, ak tento je ustanovený zákonom (zákonná lehota medzi zvolaním a konaním schôdze veriteľov v zmysle § 34 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jej nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle svojej ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor okresného súdu ako konkurzného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad okresného súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu za zodpovedajúce ústavnoprávnej požiadavke na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Okresný súd v napadnutom uznesení (pokiaľ ide o výrok o odvolaní správcu) uviedol, čo považoval za povinnosť sťažovateľky ako správcu, akým spôsobom ju sťažovateľka porušila, a vyvodil z toho záver predpokladaný právnou úpravou, pričom tak urobil v súlade so znením a účelom právneho predpisu.

Ústavný súd teda nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, pretože okresný súd právne závery, ku ktorým dospel, zrozumiteľne vysvetlil. Okresný súd rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy druhým výrokom napadnutého uznesenia, ktorým bolo zrušené uznesenie prvej schôdze veriteľov o zvolení zástupcu veriteľov, ústavný súd uvádza, že procesné postavenie sťažovateľky ako správcu (správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania) vylučuje možnosť, aby bol správca podstaty nositeľom práv, ktoré vo svojom súhrne tvoria obsah základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 až čl. 50 ústavy) priznaného výlučne účastníkovi konania, s výnimkou tých fáz konkurzného konania, v ktorých sa bezprostredne rozhoduje o jeho právach (odmena, odvolanie z funkcie). Z uvedených dôvodov nemohlo dôjsť označeným výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 31 K 35/2014 zo 16. februára 2015 k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne III. ÚS 284/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeného sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016